

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: Y. K., narozený dne x. x. x
státní příslušností x
zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2020 č. j. CPR-32661-4/ČJ-2020-930310-V238

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 28. 12. 2020 č. j. CPR-32661-4/ČJ-2020-930310-V238 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Tomáše Císaře, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 8. 2020 č. j. KRPA-

201662-17/ČJ-2020-000022-SV. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné.

2. Žalobce v žalobě namítal, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 správního řádu a povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnosti ukládána, v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Žalobce měl za to, že správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v jeho neprospěch, ale opomněl zjišťovat, resp. zejména hodnotit i skutečnosti v jeho prospěch. Mimo porušení výše uvedených ustanovení došlo dle žalobce v této souvislosti i k porušení k ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když žalovaný nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnosti správního orgánu dotýkala, zde tedy především žalobce. Pochybení žalovaného správního orgánu mělo být v tom, že aproboval vady rozhodnutí prvoinstančního, čímž zatížil své rozhodnutí stejnými vadami, jako správní orgán prvního stupně.
3. Žalobce byl přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Forma uloženého opatření a délka správního vyhoštění měla být vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporovat základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. S ohledem na relativně krátkou délku nelegálního pobytu, okolnosti a chaotickou dobu z hlediska sporných nově a nepřehledně publikovaných opatření Ministerstva zdravotnictví kvůli nemoci Covid-19, na jejichž podkladě se žalobce do současné situace dostal, považoval uložení správního vyhoštění v tomto ohledu za nepřiměřený zásah i s ohledem na jeho rodinný život v České republice a zejména na zcela pomínuté existující oprávnění k pobytu v jiném členském státu Evropské unie. Správní orgán měl dle žalobce přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky, případně jinou formu ukončení. Rovněž v žalobě konstatoval, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl hlediska nastíněná ust. § 174a zákona, avšak tímto mělo být celé hodnocení záležitosti ukončeno a správní orgán se prakticky nijak nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Provedené rozhodnutí považoval žalobce za čistě formalistické, tak aby bylo se dostálo požadavku zákona, ale dle jeho názoru nebylo dané hodnocení adekvátní konkrétní situaci a v podstatě jenom paušálně procházelo jednotlivé regulativy.
4. Žalobce namítal, že na území České republiky dle prvostupňového rozhodnutí přicestoval ještě před platností omezujících nařízení z důvodu pandemie, kdy v tomto rozhodnutí se hned v počátku hovořilo o platné pobytové kartě Maďarska, nicméně rovnou bylo bez bližšího zdůvodnění uvedeno, že účastník je v České republice nelegálně, což v napadeném

rozhodnutí správní orgán odůvodnil pouze vyčerpanými dny bezvízového pobytu na základě biometrického pasu, nicméně opět bez bližšího odůvodnění (toliko s odkazem na jakési blíže nedefinovaná razítka), aby správní orgán shrnul, že účastník se nacházel nelegálně od 17. 7. 2020 do 1. 7. 2020 (na jiných místech uváděno do 3. 8. 2020) a to na základě mimořádného opatření z důvodu pandemie. Žalobou napadené rozhodnutí se dle žalobce pokusilo vady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odstranit, nicméně jeho výklad v neprospěch žalobce považoval za vadný a stojící na procesně nepoužitelných podkladech. Žalobce tak měl stále značné pochybnosti o přezkoumatelnosti obou správních rozhodnutí.

5. Žalobce rovněž namítal, že správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Ačkoliv správní orgán konstatoval, že vyhoštění je uloženo v přiměřené délce, nepovažoval žalobce takové konstatování za dostatečné, neboť stále se jedná o velice dlouhou dobu, zejména s ohledem na okolnosti celého případu, kdy individualizace rozhodnutí je zcela nulová. Správní vyhoštění v délce 1 roku za pobyt bez oprávnění k pobytu v délce cca 16 dní lze považovat za opatření zcela nepřiměřené situaci a okolnostem, kdy by bylo na místě spíše vydání rozhodnutí o povinnosti území opustit či správní vyhoštění v mnohem menší délce, a to i s ohledem na situaci, kdy žalobce žije na území České republiky se svojí nemocnou matkou.
6. Žalobce setrval na svém názoru, který vyjádřil v odvolání, že s ohledem na povolený pobyt v jiném státě Evropské unie, nemohl pobývat na území České republiky neoprávněně, tak jak uvádí správní orgán a i kdyby jeho pobyt přesáhl délku pobytu uváděnou správním orgánem, nenaplnilo by takové jeho jednání použitou skutkovou podstatu správního vyhoštění, právě s ohledem na povolený pobyt v jiném členském státě Evropské unie, kdy správní orgán měl povinnost postupovat dle § 50a zákona o pobytu cizinců nikoli bez dalšího jej vyhostit z celé Evropské unie. Poukázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 432/2019 – 29 ze dne 21. 12. 2020.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a měl za to, že správním orgánem prvního stupně byl zjištěn skutkový stav věci, o kterém nepanují důvodné pochybnosti. Dle názoru žalovaného přijaté opatření nebylo nepřiměřeným zásahem do soukromého rodinného života žalobce, také dobu zákazu pobytu v délce 1 roku neshledal nepřiměřeným opatřením. Uvedl, že správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že by v případě žalobce nebylo namístě přijetí mírnějšího řešení. Žalovaný se pak s tímto závěrem ztotožnil. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
9. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 23. února 2021 žalobce setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích. Žalovaný se z jednání omluvil.
10. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam č.j. KRPA-201662-1/ČJ-2020-000026 ze dne 3. 8. 2020, podkladové materiály č.j. KRPA-201662-5/ČJ-2020-000022-SV, protokol o výsledku účastníka správního řízení č.j. KRPA-201662-15/ČJ-2020-000022-SV ze dne 4. 8. 2020, rozhodnutí správního orgánu

prvního stupně č. j. KRPA-201662-17/ČJ-2020-000022-SV ze dne 4. 8. 2020, odvolání žalobce ze dne 12. 8. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-32661-4/ČJ-2020-930310-V238 ze dne 28. 12. 2020.

11. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 3. 8. 2020 ve 14:50 se na oddělení pobytových agend dostavil cizinec Ukrajinské (dále také „UKR“) st. příslušnosti UKR, který se dostavil k registraci k pobytu na území České republiky. Prokázal se platným biometrickým pasem UKR č. X a platnou pobytovou biometrickou kartou Maďarska (dále také „HUN“) č. X. Uvedl, že přicestoval dne 19. 2. 2020 a od této doby se nepřetržitě zdržuje na území České republiky. Doba jeho oprávněného pobytu uplynula v době vyhlášeného nouzového stavu z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s výskytem nemoci Covid-19 na území republiky. Pobyt žalobce byl trpěn na základě ochranných opatření do dne 17. 6. 2020. Na základě uvedených skutečností vzniklo podezření, že se žalobce nachází na území neoprávněně, a proto byl dne 3. 8. 2020 zajištěn. Dne 4. 8. 2020 bylo zahájeno správní řízení dle ust. § 119 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
12. Při pohovoru o výsledku účastníka správního řízení ze dne 4. 8. 2020 žalobce uvedl své osobní údaje, rodinný stav a místo trvalého pobytu v zemi původu. Na území schengenského prostoru přicestoval naposledy dne 7. 12. 2019 na Slovensko. Do České republiky vstoupil dne 19. 2. 2020 a již nevystoupil. Přicestoval za prací, pracoval jako pomocný dělník na stavbách. V České republice žije jeho matka a na Ukrajině žije jeho manželka, děti a bratr. Žalobce si nebyl vědom svého nelegálního pobytu a myslel si, že maďarská pracovní karta ho opravňuje k delšímu pobytu než 90 dnů. Pokusil se legalizovat si pobyt na území získáním zaměstnanecké karty. Uvedl, že bydlí v Praze u matky. Žalobce je ženatý a má dvě děti, rodina žije na Ukrajině v rodinném domě. V České republice žije matka žalobce, nenachází se zde nikdo, vůči komu by měl vyživovací povinnost nebo ho měl v péči, nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie. O udělení mezinárodní ochrany nežádal, k České republice nemá žádné vazby, nevlastní zde žádný majetek. Chce vycestovat dobrovolně a ve vycestování mu nic nebrání.
13. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPA-201662-17/ČJ-2020-000022-SV ze dne 4. 8. 2020 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění, stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok a stanovena doba 20 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území Evropské unie.
14. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím č. j. CPR-32661-4/ČJ-2020-930310-V238 ze dne 28. 12. 2020 zamítnuto.
15. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
16. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

17. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o *správním vyhoštění* podle § 119 *nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
18. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
19. Podle ust. § 50a odst. 1 písm. b) rozhodnutí o *povinnosti opustit území* policie vydá cizinci, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně; to *neplatí, pokud by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
20. Soud přisvědčil námitce žalobce, že na jeho osobu mělo být působeno cestou mírnějšího opatření, a to vydáním rozhodnutí o povinnosti opustit území z důvodu jeho platné biometrické pobytové karty vydané Maďarskem. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém nedávném rozsudku ze dne 21. 12. 2020 č.j. 5 Azs 432/2019-29: „Má-li však tento cizinec povolen pobyt v jiném členském státě EU, pak je na prvním místě jeho návrat do tohoto státu, ledaže by zde byla dána výhrada veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti. To ostatně potvrzuje i důvodová zpráva k novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., kterým s účinností od 1. 1. 2011 došlo mj. k transpozici shora citovaného čl. 6 odst. 2 návratové směrnice – a to vložení nového § 50a, který „předpokládá speciální postup pro takové cizince, kteří na území České republiky pobývají neoprávněně, ale mají platné povolení nebo oprávnění k pobytu v jiném členském státě Evropské unie. Takovým cizincům policie namísto rozhodnutí o *správním vyhoštění* vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území a stanoví jim k opuštění území České republiky určitou dobu... Současně se zakotvuje oprávnění policie vydat rozhodnutí o *správním vyhoštění* v případech, kdy by cizinec mohl závažným způsobem narušit bezpečnost státu nebo veřejný pořádek“ (v podrobnostech srov. sněmovní tisk č. 70, důvodová zpráva, zvláštní část, k bodu 103, 6. volební období 2010 – 2013, digitální repozitář, www.psp.cz). (...) [23] Z citovaného vyplývá, že je potřeba prioritně postupovat podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, pokud jde o cizince, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU a který na území ČR pobývá neoprávněně – např. proto, že v důsledku podezření ze spáchání trestného činu 5 Azs 432/2019 anebo odsouzení za trestný čin přestal splňovat podmínky vstupu ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. e) Schengenského hraničního kodexu, jenž je pro účely naplnění požadavku, že daná osoba je považována za „hrozbu pro veřejný pořádek“, vykládán v širším smyslu a logicky stanoví nižší standard; srov. shora zmíněný rozsudek Soudního dvora ve věci E.P., C-380/18, který umožnil široký prostor pro uvážení příslušných orgánů členských států s tím, že uplatnění daného požadavku nebrání, je-li státní příslušník třetí země „podezřelý ze spáchání trestného činu, aniž je prokázáno, že jeho chování představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen některý ze základních zájmů společnosti dotyčného členského státu“ (bod 46). Prokazování těchto skutečností – tedy toho, že se jedná o skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu některého ze základních zájmů společnosti – je namísto až při zvažování, že se § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepoužije, neboť je nutno aplikovat výhradu veřejného

pořádku uvedenou v odst. 2 tohoto ustanovení a přistoupit k vydání rozhodnutí o správním vyboštění; teprve v tomto pomyslném „druhém kroku“ je třeba naplnit vyšší standard a prokázat, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.“ Ze skutkového stavu zjištěného správním orgánem prvního stupně a žalovaným je zřejmé, že u žalobce nehrozí, že by závažným způsobem narušil bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, ani správní orgány k takovému závěru nedospěly, a proto měl jak správní orgán prvního stupně, tak následně žalovaný přistoupit k uložení povinnosti opustit území podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že žalobce je držitelem platné biometrické karty vydané Maďarskem byla správním orgánům známa a její existence nebyla nikdy zpochybněna, přesto oba správní orgány zcela ignorovaly postup, který jim ukládá ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Smysl a účel ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, který je transpozicí čl. 6 odst. 2 návratové směrnice, byl popsán shora v rozsudku Nejvyššího správního soudu a stojí na jasném východisku: v případě cizince, který je státním příslušníkem třetí země a současně má oprávnění k pobytu v jiném členském státu Evropské unie, by se v prvé řadě měl vyžadovat jeho návrat do tohoto členského státu. Postup správních orgánů byl tedy v rozporu se smyslem ust. § 50a zákona o pobytu cizinců a Městský soud v Praze tak neměl jinou možnost, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

21. Soud se nezabýval dalšími žalobními námitkami, neboť jejich posouzení by na shora vyslovený závěr nemělo žádný vliv. V dalším řízení bude muset žalovaný žalobou namítané skutečnosti posoudit opětovně v souvislosti s postupem podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců a případně doplnit dokazování, pokud to bude během dalšího řízení považovat za nezbytné.
22. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
23. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“]. Žalobci náleží náhrada nákladů řízení za tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], podání žaloby [ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na jednání soudu [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. K této částce (9 300 Kč) je třeba připočíst 900 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu, po zvýšení o částku, která odpovídá příslušné sazbě daně, ve výši 2 142 Kč dle ust. § 57 odst. 2 s. ř. s., neboť právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty. Náhrada nákladů řízení tak celkem činí částku ve výši 12 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. února 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně